

Subskribenternes Navne og Bopæle.	Bidrag.
Professor H. Klaupsen.	25 ^o aarlig : 3 Daa.
Congreve J. Sørensen	70 ^o
Professor Tresme	20 ^o aarlig : 3 Daa.
H. Gamst	200 ^o i dkk.
Sofre Hambræg	500 ^o i aet
Professor Højen	20 Daaerlig i 3 Daa.
Jens C. Motte	50 aarlig : 3 Daa.
Franzen, Oberst	20 Daaerlig : 3 Daa.
H. Puggaard.	500 Kr. i dkk.
Scaveius	1000 Kr. i dkk.
Björn	25 ^o aarlig i 3 Daa.
Ghæl	100 ^o i 3 Daa.
Tschadow	500 ^o i alle
Mitzen	10 ^o aarlig i 3 Daa.
Georgentwusimius	100 Kr. i aet.
Mathewson Omroder	60 Skls. i alle
Kristianus Røthgen	60 Rik. i aet.

25,6

S Løbet af de sidste ti Aar ere flere Sendinger af Thorvaldsens Arbeider, baade i Gips, i Marmor og
ankomne hertil.

Frue Kirke og Slottet have modtaget deres Deel og det, som deraf endnu henstaaer i Corridorer og ~~affjores~~
Kamre, vil dog engang komme til at opfylde dets Bestemmelse og forherlige den Bygning, som det skal pryde.

Men det største Antal af disse Konstsager, som ikke har nogen saadan fast Bestemmelse og som for endeel tilhøre Thorvaldsen, findes adsplittede deels paa Charlottenborg, deels paa Slottet, deels i Magazinerne; da der flettes et Sted, hvor man blot nogenlunde passende kunde opstille dem samlede.

Iblandt disse Arbeider findes der ikke saa ufuldendte saavel af dem, der ere bestilte til Slottet og Kirken, som af dem, om hvis Bestemmelse vi ikke vide noget sikkert. Deres Uffsendelse maa derfor synes os gaadefuld, saafremt vi ikke ville sætte den i Forbindelse med en Ytring, som Thorvaldsen alt saa ofte og saa alvorligt, især i de senere Aar, har gientaget, at han igien vilde besøge Danmark og, som det synes, paa en længere Tid.

Vi have desuden Formodning om nye Sendinger, der sikkert ville giøre os bekjendte med de fortrinlige Værker, som vi nødigen savne mellem de allerede modtagne.

De med Opbevaringen og Opstillingen forbundne Vanskeligheder ville da paa ny giøre sig gieldende og en alvorlig Forlegenhed vil opstaae, dersom Mesteren selv skulde komme, inden der for Alvor var tænkt paa at afhjelpe, hvad der mangler. Længselen efter Fødelandet er det Baand, som stærkest drager ham til os; dog følger han jo tillige ofte gientagne Indbydelses, og opfylder et almindeligt Ønske; hvor uskionsomt altsaa, om vi ikke vilde serge for at han uhindret kunde dvæle mellem de bekendte Skikkeler, som vilde lade ham gienfinde Italien i Danmark, lade ham i Erindringen giennem leve sine feireste Manddoms Aar der, hvor han finder sin Ungdoms betydningsfulde Minder og hvor han maaskee helst ønskede, at finde den Hvile, som selv den meest Utrættede til sidst stunder efter.

Talen er her ikke om at sørge for et Atelier og hvad dertil hører; thi naar Thorvaldsen kommer, vil han, efter sit eget Valg, finde Charlottenborg rede til at modtage sig, og Værkstedet færdigt til at lade Meislens Slag klinge, saasnart han vil. Men her spørges om det sommer sig, at hans afsluttede Arbeider, som alt findes her, eller kunne ventes hertil, blive adsplitte paa høist forskellige Steder, eller henligge i Kasserne? og, paa hvilken Maade man bedst kunde forberede dem et værdigt Samlingssted?

Hvorledes det første af disse Spørgsmaal maa besvares, derom ville alle være enige. Døgsaa for en værdig Opbevaring af Thorvaldsens Arbeider vil der sikkert være et eenstemmigt Ønske. Dog her fordres mere; her fordres afgjørende Kjendsgjerninger for, at vi ere værdige til at bevare dem hos os, at vi erkjende deres fulde Værd.

Thi disse Værker have en dobbelt Betydning: de indeholde en rig Kilde til den ødleste Nydelse, og de aabne vort Die for Herligheden i antik som i christelig Konst.

Da Thorvaldsen havde modelleret sin Jason, forbausedes Rom ved at see en Billedstøtte, der beroede paa de samme usravigelige Grundlove som Oldtidens beundrede Arbeider. I meer end trehundrede Aar havde man i Konstens Land opsoegt Antikerne, samlet, copieret, ophojet dem; men alligevel vakte den moderne Skulptur usikker hid og did, indtil en dansk Konstner gav den Ro og Fasthed. Og ene det havde været nok til at forevige ham.

Dog Thorvaldsen har endnu et høiere Krav paa vor Beundring og Erkiendtlighed. Ingen af alle hans Samtidige har kraftigere end han arbeidet paa at tilintetgiøre de hule, løse former, som man i lang Tid havde villet tvinge Konsten i; og i høiere Grad end nogen af dem, forenede han en uhlidet Modtagelighed for det skønneste i Fortidens Konst med Selvstændighed, Uskuldighed og Styrke i sin Maade at see og opfattede Gienstandene paa. Antik Maititet og christelig Fromhed have afverlende og eiendommeligt udpræget sig i hans Arbeider. Han lærte den moderne Plastik, — hvad Raphael saa herligt havde viist i Maleriet, — at det ei er Formen, som bestemmer Konstens Væsen og Character, men den høiere Land, som reent og kraftigt utdaler sig gennem den; og at de samme former, under Konstnerens Hænder, ville stivne til hedenske Trods, eller bøie sig til christelig Hengivenhed, saafremt Udtrykket for disse Sindsstemninger stærkt og klart har afspeilet sig i hans Sæl.

Den værdigste Maade, hvorpaa en skabende Genius kan hædres, er, ataabne den frieste og ødeste Wirk-
somhed ~~men~~. At Thorvaldsen ikke har været uden denne Hæder, derom kunne vi let overbevise os, naar vi see,
hvordan hans Arbeider ere fordeleste over en stor Deel af Europa, hvorledes de smykle Landsteder, forherlige Konge-
borg, byde Grefrygt og Alvor i Kirker og paa Torve. Men en lunefuld Skæbne raader ofte her, og midt i al sin
Lykke har vor store Landsmand dog savnet et Held, der maa være noget af det meest oplostende for Konstneren, et
Held, som det, der uadskillelig har forenet Raphaels Navn med Vaticanet, Phidias's med Templerne i Athen og Olympia.
Skjondt Thorvaldsens mere omfattende Compositioner ere bestemte for og opstillede i anseelige, ja vidberomte Bygninger;
skjondt de tildeles ere udførte for eller i Forening med navnkundige Bygmestre; saa have Omgivelserne dog aldrig været
saa gunstige, Konstneren ei havt saa frie Hænder, at nogen væsentlig Fordeel derved er blevet vundet for hans Arbeider.
Bud intet af dem kan man vel med høje sige, at det architectoniske saaledes forbinder sig med Skulpturen, at en høiere
Enhed deraf fremstaaer; om flere af dem har man Net til at paastaar, at de maae sees isolerede, saafremt de skulle
nydes og vurderes, som de fortiene.

Men den rige, afverlende Kreds af Frembringelser, som skyldes deres Tilværelse ene og alene til Konstnerens
Langsel efter at fastholde og virkliggiøre de Billeder, der opfordrende eller begeistrende foresoevde ham, — alle disse
Billedstøtter og halv ophoede Arbeider med den friske Afslands af Grækernes evig unge Gude- og Helte-Liv, hvor
ere de ikke spredte vidt omkring i Landene, hvor staar de ikke fremmede og forlegne midt imellem deres Beundrere, fordi
Omgivelserne engstel eller trykke dem, eller fordi de savne det Lys, hvori de klarest kundeaabnbare hele deres
Skjønhed! Selv det Bisfalde, hvormed de blevne modtagne, har uvenligt skilt dem fra hverandre og saaledes udstukket det
store, skjonne Billeder af hans Konstnerliv, at dets fulde Betydning efterhaanden maa svækkes og tabe sig. Allerede nu,
— hvor faa af Thorvaldsens Beundrere, som ei til forskellige Tider have været i Rom, kende vel hele det Omfang af
erotisk Lune og tragisk Dybde, som beveger sig i disse Werker.

Lykkelig maa visinok den kaldes, der kraftigen bidrager til at Konstneren kan frembringe eller fuldføre udsødelige
Werker; og naar Talen er om Thorvaldsen, da kunne vi med Nette glæde os over, at Udsmykningen af Hovedstadens
første Kirke har beriget Konsten og os med Statuer og Fronton-Grupper, fulde af Alvor og Verdighed, af bibelske
Kraft og Enfoldighed. Men ogsaa det er en skion Lod, en hellig Pligt, at værne om Konstnerens Minde, at befodre
den klareste, fuldstændigste, meest levende Erkiendelse af hans Fortienester, og saaledes lade hans Genius ustændet og
usvækket virke paa senere Slægter. Og med Hensyn til vor Konstner, hvem burde da denne Lod nærmere tilfalte end
hans Landsmænd? For hvem kunde det være kicerere og glædeligere at opfylde denne Pligt? Og hvor vilde den bedre og
fuldstændigere kunne udføres end i hans Hovedby, som ene kan opvise hans tidligste, alt saameget lovende Ungdoms-
arbeider, og som tillige er prydet med ikke faa af hans Manddoms meest fuldendte Werker.

Tænke vi os en Bygning, opreist og indrettet til at modtage alle de Afskobninger over hans Modeller, som
findes her og i hans romerske Atelier, samt alle de Arbeider i Marmor, brændt Leer o. s. v., der ikke have nogen anden
Bestemmelse. Nummet skalde være saa godt benyttet, den architectoniske og malede Decoration anvendt med saamegen
Smag, Lyset saavel beregnet, og de forskellige Gienstande saaledes sammenstillede i større og mindre Kredse af beslægtede
Forestillinger, at de plastiske Arbeider der maatte føle sig ligesom hjemme og fremtroede roligt og klart, med al den

konstneriske Virkning, som er nedslagt i dem, og, hvor det gjordes fornødent, saa at sige fuldstændiggjorte ved en til-
svarende Omgivelse. Tænke vi os denne Bygning tillige som et værdigt, nationalt Mindesmærke ved dens architectoniske
Character og dens Beliggenhed, saa have vi her det første, svage Udkast til et Museum, hvor et fuldstændigt, harmo-
niske Billeder af Thorvaldsens daadrige Liv kunde træde Besucherne imøde.

At et saadant Foretagende vilde tækkes Thorvaldsen som den skønneste Erkiendelse af hans Fortienester, derom
kunne vi være forvisede, og med Glæde vilde han see sine Arbeider saaledes samlede og opstillede, saaledes bevarede og
overantvordede til kommende Tider. Det vilde være en virksom Anledning for vor Konstnere til at vise sig deres store
Mester og Folnets Tillid værdige. Det vilde fremkalde en Kappelyst, en Samvirken mellem de forskellige Konstnag og
Haandværkere, der ikke kunde blive uden heldbringende Folger. Kun ved den udholdende Anstrengelse, den Nebetonhed
til at offre, som Begeistringen for et saadant Foretagende og den faste Overbevisning om dets Nødwendighed fremkalder
og vedligeholder, kan det iværksættes og fuldbedes. Men Offere, som vilde overstige Enkeltes Kræfter, eller maatte synes
afstrækende for en Classe af Samfundet, kunne uden Vanskelighed bringes, naar alle Stænder forene sig derom.
Thi det gælder om et Værk, der har sin kraftigste Opfordring i Nationens Øre, og først da vinder sin fulde Betyd-
ning naar det tilhører Nationen. Og handle vi da blot opoffrende? Kunne vi betragte det som et ringe Bederlag, at
Lysten til den forældende Nydelse af dannende Konst og Sanden for det Skjonne kraftigen bliver vækket, Almeen-
aanden hævet, Fremmedes Agtelse tilvundet? Kun ved et saadant Foretagende kunne vi, som overlode det til en Frem-
med, at være den optredende Thorvaldsens Belgører og Beskytter, gienvinde Net til at kalde den fuldendte Konstner
vor Landsmand i Ordets skønneste Betydning.

Da Thorvaldsen i 1819 besøgte os, modtoge vi ham med jublende Begeistring, thi han havde knyttet sin
velgrundede, europeiske Berømmelse til det danske Navn. Vi vare henrykte ved at see ham iblandt os, thi Konstnerens
Høihed glemtes over Landsmandens elskelige, hertelige Personlighed. Da mødte vi ham ei alene med en ungdommelig
Enthusiasme, men vi beredte ham tillige en ny Kampplads, som han hentede nogle af sine rigeste Hæderskandse paa.

Modtoge vi ham dengang saaledes, hvorledes ville vi da modtage ham nu, dersom han kommer alderstegen, hæder-
kronet, ledsgaget af nye Skatte, til Verigelse for vor Hovedstad? Hvor sorgeligt, dersom han skulde finde, at hin
Begeistring kun havde været hurtig opblussende, og at Ligegyldighed og Smaalighed rugede over de os betroede Konst-
værker! Lader os ikke glemme, at den Mand, der æredes af mægtige Herskere som Nutidens første Konstner, er født i
Danmark, og at vi skyldes vor egen Bærdighed som Nation, her at handle saaledes, at der ingen Mistanke skal hvile paa
os, som om vi ei forstode at skjonne paa den Lykke, der er vederfaret os, og at vi ikke skulle ligesom tillade andre at
filegne sig den Øre, der tilkommer os.

Krænge tor vi heller ikke betenklige tove med hvad vi ville gjøre. Halvtredindstyve Aar ere allerede henrundne
siden Thorvaldsen modtog Academiets første opmuntrende Belønning, og kunne vi end fortære os til, at han gaaer
en kraftig Oldingsalder imøde, saa maae vi tillige erindre os, at vort Foretagende udtræver flere Aars Forberedelse og at
vi maae sikre os imod den lammende Indflydelse, som et uventet Slag pleier at medføre for den alt for Trygge.

I Henhold til Ovenstaende aabnes herved Subscription til et Museum for Thorvaldsens Værker. Det
nærmeste Viemed med denne Subscription er imidlertid blot at give vor Landsmænd og Landsmændinder Lejlighed til at
tegne sig som bidragende, og en nosiere Angivelse af den fornødne Sum synes derfor overslodig, saameget mere som den,
uden at være grundet paa et fuldstændigt Bygnings Project, maatte savne den tilbørlige Paalidelighed. At der udfor-
dres betydelige Summer til Udførelsen af et saadant Monument, vil letteligen indses; men fordeles disse Summer paa
en saa stor Deel af Nationen, som vilde være onskeligt, for at det i Sandhed kunde blive et nationalt Mindesmærke,
da vil Bidraget neppe blive besværligt for nogen, især da det kan fordeles paa tre Aar. Heller ikke er nogen Grænse
sat for Bidragets Størrelse, da det synes lige saa ubilligt, at hindre den Rundhed, som flyder af større Evner, som at
udelukke selv den ringeste Skriv, der bydes med et velvilligt Sind.